

Framh. av 1. síðu.

Fiskivinnan . . .

við norskum skipum, og teir gremja seg um, at føroyskt polití reka teir burtur, tá ið teir liggja við kaj í Føroyum og arbeíða. Sjúlvandi gera politimenn ikki annað enn teirra reglur siga. — Men hetta málið má koma til viðgerðar á rætta stað so skjótt sum gjørligt. Føroyingar vilja fegin sleppa við norskum skipum, og teir leggja til kaj í Føroyum og halda seg eiga heimarætt her; men teir fáa annað at siggja. — Sjúlvandi má eins rættur galda fyri norsk skip í Føroyum og fyri føroysk í Noregi; men tað er ein spurningur, tá ið fleiri føroyskir fiskimenn eru við einum norskum skipi, um tá ikki undantak kann verða gjørt frá galdandi reglum. Men best er at málið í síni heild verður viðgjørt beinan vegin.

J. H. Danbjørg.

ÆDRU PAA 3 MINUTTER

Fyrirv. justitsministari K. K. Steincke skrivur í »Social-Demokraten«:

Når man — bogstavelig talt daglig i sin forskelligartede embedsvirksomhed — har været vidne til de omfattende ulykker, som den overdrevne spiritusnydelse forvolder på personer, i familielivet, ægteskabet o. s. v., kort sagt i enhver henseende samfundsmæssigt set, undrer man sig tit over, hvor overfladisk og ligegyldigt man som oftest tager på drikke-ondet.

Dette gælder ikke alene mand og mand imellem, men også for de ansvarlige i kommune og stat samt i pressen. Selvom man må indrømme, at den i mine unge dage næsten sportsmæssige begejstring for dem, der kunne drikke mest og »bære den med anstand«, har tabt sig noget, og selv om man yderligere er klar over, at tilbøjeligheden til ligefrem at more sig kostelig over drukkenskabens forskellige tåbelige udslag og tilmed forskellige kælenavne at dække over denne last, også er gået noget tilbage, så er der dog meget langt igen, før man når til et nøgternt og ædrueligt syn på dette samfundsende, derunder på selskabs- og vænedrikkeriet.

Sandsynligvis havde man fra lovgivningsmagtens side næret en vis forfærdning til, at den voldsomt øgede spiritusbeskatning skulle komme drikkeriet til livs, om ikke af moralske — så af økonomiske grunde. Nogen afgørende indflydelse synes denne frem-

gangsmåde imidlertid ikke at have haft eller at ville få, så længe det almene syn på det hemningsløse fylder ikke til gavn har ændret sig, hvad det jo ikke har — end ikke ved »religiøse« fester som konfirmationsgilder eller kirkebryllupper.

I en parentes bemærket forekommer det tit en ubegribeligt, når man daglig læser om, hvor mange genstande folk, der iøvrigt ikke har noget at »slå til Søren med«, har haft råd til at bølge i sig, inden de ender med at komme op at slås, overfalde konen, forsøge at kvæle kæresten eller gøre landevejene usikre.

Personlig har jeg alle dage haft det at se »skabningens herre« (og endnu mere deres damer) dingle rundt som lallende åndssvage eller køre bil i middelsvar grad, og det er måske derfor, jeg dels synes, der gøres for lidt for at modarbejde denne last, dels er tilbøjelig til at mene, at man også på dette område undlader at indprente den enkelte borger hans ansvar for hans personlige livsførelse, som om fordums drikkegilde eller det tåbelige vanedrikkeri var udslag af arvelige anlæg eller egentlig sygdom hos deltagerne.

Det er dog ingenlunde min mening at tilråde forbudslovgivning eller lignende tvangsforholdsregler, men kun at gå imod den pladderhumanistiske indstilling, som også på dette område vil tage alt ansvar fra den enkelte, og mon det ikke ville hjælpe på den manglende ansvarsfølelse, hvis man gjorde lidt mere for at overholde beværterlovgivningen, tog lidt mere håndfast på spritkørene og undlod at vise alt for stor overbærenhed med de forsømmelige forsørgere, som socialreformen søgte at fastholde ved deres ansvar, regler, som i praksis slet ikke benyttes som tænkt var. Det er jo nemlig ikke alene i Sverige, at afholdsbævelsen er gået tilbage, samtidig med at alkoholforbruget er steget stærkt.

Hvordan vil det for resten gå fremover, når man nu ved hjælp af en indsprøjtning med B6-vitamin kan gøre den helt balstyrig berusede ædre på 3 minutter — selv om han naturligvis beholder alkoholpromillen i blodet. Sikke udsigter for spiritusindustrien og sikke chancer for ansvarsløsheden! Når denne praksis bliver kendt, vil man sikkert i den personlige friheds og fremskridtets navn ophæve eller lempe de bestående ansvarsregler og i stedet gå over til gratis udlevering af sprøjter med tilbehør til enhver, der ikke er afholdsmand eller mædeholdsdo.

K. K. Steincke.

Túnatos

Per andnegl og Óli í leysari luft stóðu nú ein dagin og prátaðu saman um tann stóra vitinskapsmannin Kristian Djurhuus, sum fyri landsins rokning heldur vitenskapligar fundir í Ameríku.

Óli var ikki heilt greiður yvir, hvat tað var ið Per talaði um, men Per tók so Dimmalætting fram og las hesi orð:

»Internationala vitskapsmannasamkoman í New Haven, Ameríka, sum føroyski lögmaðurin Kr. Djurhuus tekur lut í, endaði leygarðagin.«

Óli: Tú segði fyri landsins rokning. Tað má væl vera Ameríka, ið betalir okkum fyri, at vit læna teimum okkara stórsta vísindamann yvir hagar. Hann kann greiða frá állarungum, ulkum, krabbum og mongum øðrum forvitnisligum og virðismiklum djór-um.

Per: Ja, ein skuldi trúð tí, men Ameríkumenn halda, at tað er ein heiður fyri Føroyar at kunna senda ein so stóran vísindamann út ímillum aðrar tilíkar garpar. Næsta ár skal fundurin verða í Marokku, og tað sigst, at røðurnar tá fara at snúgvá seg um ross, sum liva í plantasjum. Tað sigst, at Kr. Djurhuus er ekspertur á tilíku kringumstøðum.

Óli: Eg haldi fast uppá, at Føroyingar eiga at fáa pening afturfyri, at vit læna okkara stórsta vitinskapsmann út í onnur lond.

Per: Tað haldi eg nú eisini; men her í Føroyum eru aðrir góðir vísindamenn at stýra, um lögmaðurin ikki altíð er heima. Richard hin vísi og Hákon hin sterki.

Óli: Tú sigur nakað. Hákon hevur jú sama eftirnafnið sum lögmaðurin, so hann má ganga við einum vísindamanni »udi egen indbildning«, um einki er annað.

Per: Hví sigur tú: um einki er annað? Hevur tú ikki sæð, hvussu klókir allir fólkaflokksmenn eru — t. d. krevja teir nú at fáa nafnið á tí hvalbinginum, sum skrivar í Sosialinum, soleiðis at hann kann koma á svartalista hjá teimum stóru, eins og fiskimenn, sum undir krígunum vórðu koyrdir í land, tá ið teir ikki vildu syngja haleluja fyri stórmónnun-um.

Óli: Tú ert eitt tvørball og púra einki annað. Syng heldur steyratáttin.

Per: Eg dugi hann ikki; men onkur hevði hoyrt hann í radio nú ein dagin. Tey hildu tað var í Ameríka hann bleiv sungin.

Óli: Man so Kristian Djurhuus hava lært tey hann har yviri? — Onkur sigur, at Kristian er óföruur at syngja. Kanska er tað hann sjálvur, ið syngur har yviri.

Per: Okkurt má hann gera. — Hann kann ikki tala um ulkur í fleiri mánaðir. X

KIRKEORGLER

Orgelbyggeren, Intonatør Frede Aagaard, København, kommer igen til Færøerne, antagelig i Juli. Kirker, der skulde være interesset i Stemning og Eftersyn af Orglerne, bedes snarest meddele dette til min Adresse i København, Tagensvej 183 MODERATE PRISER

Frede Aagaard

INTONATØR

Tagensvej 183 — København.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ FØROYAR

Føroya Krigstrygging. telf. 1086

Føroya Sjóvátrygging. telf. 1086

Føroya Brunatrygging. telf. 1089

Føroya Vanlukkutrygging telf. 1721

Vit tryggja:

Rátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging -

FÆRØSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT